

Če bi bili vsi slepi in ne bi bilo nikogar, ki bi videl in nas vodil! Kako bi krožil med nami spomin na čas, ko smo še videli. Prenašali bi slike sveta z enega na drugega kot zaklad, iz roda v rod, kakor skrinjo zaveze... Sončen dan, zelena drevesa, modro nebo in vse rane, ki smo jih zadobili, Kristusove brazgotine. Pa enolični obup, ki je rosil po nas, ko dežek, kaplja za kapljo... Sčasoma bi vsaka stvar postala pravljica, fabula, v kateri bi se vse pomešalo.

A potem, nekega dne, ko bi kdo spregledal med nami?

Oblekel bom zeleno srajco

(petnajst pesmi)

Boštjan M.
Zupančič

Postrgal bom nekroze
iz maternice svoje preteklosti.
Krastača prečaral v princa.
Pazi! svinjska pastirica.
Sedim med spečimi v trnuljčjem gradu,
na sončni terasi
od bokalu vina: razgled je krasan itd.
Moral bi iti gor in jo poljubiti,
ker so kravja vimena polna
in kuharico boli roka od nemešanja.
Vendar, če spustim slike naprej,
kaj še ostane od pesmi?

*

Storil sem ti krivico,
 a si me obdajala s preroško nežnostjo.
 Na tvojem platnu sem odslikaval
 svoj samotni val,
 se razlival na notranjost gladkih stegen
 kot ugasel vulkan.
 Čaroben je posmeh slike,
 pred katerim sem nemočen.
 Kdaj bova uvidela
 skrita za kulise drugih dram?
 Revolucija je ogenj v jezeru,
 zato pazi na koledar:
 verjeli bodo na najin dan.

*

V imenu zalivov,
 ki padajo na dno prostora.
 V imenu prerij,
 ki so ravnina spoznanja.
 V imenu dežne kaplje
 na njenih prsih,
 ki je zrcalna slika moje duše,
 v imenu vsega tega.
 Mir je oddahnjenje veselja.

*

V meni je starka
 iz vlaka za Patras:
 s črnega krila
 sem vzela kovanec za dvajset drahem,
 morda v spomin na Patrokla,
 in ga dala dekadentoma.

*

Ko bom ljubil široke pokrajine,
 želel dobrih del,
 sedel na širokih cerkvenih stopnicah

poljubljan od tistih
s čistim izrezom vek.

Ko se bom vračal s skrhanim mečem
in sklepal posle kot dober gospodar,
ko bom spet razumel, kako žive platane,
ko se vrnem zavedno,
kot švistne lastovka pred menoj.

Takrat bom jaz.

*

Pazite, prosim, na moje besede,
ker mnoge od njih
stoje kot južni križ
nad napačnimi kontinenti.

*

In kaj zato,
če od vsega nič ne ostane?
Posamičen obstoj
je sprevržena neskončnost in
bolezen večnosti.
Zabloda, ki utruja.

*

Jaz bi te bil rešil,
pa te je zdriznilo ob spremne besede starcev,
da visiš na vrvi izpraznjenja.
Ne velike besede,
ne vlažna mednožja,
ki utrinjajo mlade zvezde.
V moji zlitini pod tvojim jezikom
so tovari makerelov iz Atlantika,
višine vodnih toboganov,
salt water tuffy,
psi, ki pijejo vodo iz straniščnih školjk
in samotna letala.

*

Sodil sem mesečini,
 ker je sijala na mojo samotnost;
 grajal sem sonce,
 ker me njegova bleščava ni pustila samega.
 Pa je zaplul oblak
 skozi mojo dušo
 in me napravil rodovitnega.

*

Razpoložil bi te med
 strasti svojih ganglijev in
 božal z nasmehi bogov,
 poustvaril tvoje ude ex nihilo,
 ker je misel pregroba
 in čustvo prenasilno:
 hripavi glas piščalke,
 ki prizna lastno okornost
 kot skromna molitev grčavega starca.
 Taka boš tu
 ali onstran.

*

Ko padejo vsi maliki
 in ko vznikne večerna zarja
 nad pogoriščem bitk
 (zasuk dima iz ruševin),
 se dvignem na pot
 geometer blasfemij.
 Za drage denarje bodo prodajali
 usodnost. Tedaj.

*

Tvoj drnec ob meni
 je zajel vase zaliv večnosti:
 potem je bilo že za vse prepozno;
 o konj,
 da bi zmagal v dirki pri Kirki.
 Še šest vajeti te je preplašil.

Če lahko prideš kasneje?
 Če ne boš takrat,
 o drnec,
 le še slika.

*

Takrat ni bilo razvodja med
 najinima armadama.
 Ob strumnem drgetu kože
 so se divizije prestrojile
 in izstopile na drugi strani.
 Ko je praporščak
 zatrobil razmik,
 sem v zadregi potrepljal
 svojega belca.

*

Kako je mogoče, da se smisel lovi
 med besede tam,
 kjer ga nisem iskal:
 med gredami salade des mots
 nenadoma neposajena, razposajena
 vrtnica
 in z njo dotaknjena brajda.

*

Donosil sem tvoj poljub,
 o nasmeh,
 ostal je let samotnega letala
 nad razdrapanimi tovarnami
 severnega New Jerseya.
 Oblekel bom zeleno srajco
 in odšel po spominjanju.
 Vame bo legla
 popustljivost do vsega človeškega.
 Takrat bom vedel,
 zakaj sem dobil vajeti v roke
 in bič:
 da izženem jalove starce.